

The background of the cover is a picturesque autumn landscape. In the center, a two-story red barn with a white porch and a gabled roof stands in a field of tall, golden grass. A white dove is perched on a wooden fence post in the foreground on the left. To the right, a wooden fence has a colorful quilted blanket draped over it. The sky is a mix of blue and soft orange, suggesting a sunset or sunrise. The top corners of the cover are framed by branches with green and yellow leaves and clusters of red apples. The title and author's name are centered in the upper half of the image.

Carolyn
Brown

*Domek
u
vodopádu*

motto

Domek u vodopádu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Carolyn Brown
Domek u vodopádu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Carolyn
Brown

*Domek
u
vodopádu*

Praha 2023

Věnováno Margie Hagerové a Janet Rodmanové.

*Díky za všechnu podporu a lásku,
kterou mě zahrnujete.*

1

„Dobrý místo, kde se narodit,“ zašeptal Flynn O’Riley, když si na stěně bistra U Weezyho všiml červeného trička s nápisem *Kde kruci leží Blossom?* Rozhlédl se, ale svoje sestřenice nikde neviděl. Na odpolední schůzku tedy dorazil jako první.

Vůně burgerů, smažené cibule a kávy v něm ihned vyvolala vzpomínky, jak ho tu matka pokaždé vyzvedávala v nějaké restauraci. V létě vždy trávil dva týdny u babičky Lucy a už jako batole se rozbrečel, jakmile měl z jejího domu odjet. Přestal, když mu slíbili, že ještě zajdou na hotdog, z čehož se brzy stala rodinná tradice. Od svých patnácti by na ni ale zase nejráději zapomněl – tehdy totiž jeho máma zahynula při strašlivé bouračce na cestě za ním do Blossom.

Flynn přešel místnost, vklouzl do volného boxu a pokoušel se setřást vzpomínku na chvíli, kdy právě na tom místě seděl naposledy. Bistro U Weezyho tehdy čerstvě otevřeli a měli se tam s mámou sejít poprvé. Předtím chodívali jinam. Flynn si zřetelně vybavoval vůni kávy, co si tehdy objednala babička, a když se zadíval na stůl, spatřil napůl snědený hotdog, přesně jako v ten

okamžik, kdy se objevil policajt a něco babičce pošeptal.

Babička Lucy mu pak dost neomaleně oznámila, že jeho máma ráno zemřela někde na silnici mezi Austinem a Blossom. „Měla jsem ji ráda jako vlastní, jenže tvůj táta neuměl ocenit, jak se s ní měl dobře,“ dodala na adresu svého zatoulaného syna Matthewa.

Lucy byla ostrá ženská a Flynn ji nikdy neviděl plakat, ani ze soucitu s ním v ten den. On brečel, dokud mu nedošly slzy, a pak mu babička řekla jen, že jeho život už nebude jako dřív, ale že je silný a překoná všechno, co přijde.

„Do pohřbu můžeš zůstat u mě,“ pokračovala, „ale pak půjdeš bydlet k tátovi.“ Flynn se s babičkou radši nikdy nehádal, ale když pominul spaní pod mostem, bylo bydlení s Matthewem to poslední, co chtěl zažít. Vždyť o něj táta nestál. Flynn mohl spočítat na prstech jedné ruky, kolikrát se viděli od té doby, co se s mámou rozvedli.

„Ale babi,“ vzlykal a po tvářích se mu koulely slzy jako hrachy, „táta si mě nebere ani na víkendy nebo na prázdniny.“

„Budeš se muset naučit s ním vycházet,“ zněla její odpověď.

Následující tři dny si Flynn pamatoval jen matně. Na poslední rozloučení u hrobu v Blossom dorazilo jen pár lidí. Jeho máma byla jedinou dcerou dvou jedináčků, kteří už také zemřeli. Zbyla mu tedy jen babička, sestřenky April a Nessa a táta – nikdo z nich ho ale u sebe nechtěl. Otec si pro něj přijel hned další den ráno, a protože se právě rozváděl s manželkou číslo tři, bydleli další dva roky s Flynnem v pátém patře bytovky poblíž Bay City.

„Nehodlám na svém životě nic měnit, hochu,“ oznámil synovi, když mu ukázal pokoj, kde bude spát. „Místo

nájmu tady občas uklidíš a naučíš se vařit. O svý prádlo se budeš starat sám. Od šestnácti můžeš chodit na brigádu na ropný vrty. Vždycky po škole a o víkendu. Když budeš makat, nebudeš mít čas na průsvihy.“

„Dobře,“ odpověděl tehdy Flynn a pak truchlil o samotě. Raději rychle zamrkal, aby zahnal smutné vzpomínky. Podle nápisu na tabuli tu stále prodávali kokosový koláč, který si ten den objednala babi Lucy. Dalo se předpokládat, že mají i hotdogy, ale už jen to pomyslení ho vracelo k oné nešťastné chvíli, a celý se oklepal.

„Flynn O’Riley?“ ozval se náhle poblíž mužský hlas.

„Jo, to jsem já,“ odpověděl Flynn, vděčný za vyrušení z truchlivých vzpomínek.

„Paul Jones, právní zástupce Lucy O’Rileyové.“ Muž mu podal ruku a pak si na nose posunul brýle s kovovými obroučkami.

„Těší mě. Nessa s April tu budou každou chvíli.“

„Přišel jsem o něco dřív, protože pro vás mám spousty papírů k podpisu. Nevadilo by, kdybychom se přesunuli k tamhletomu stolu?“ Kývl na druhou stranu restaurace. „Tam bude víc místa.“

Flynn vyklouzl z boxu a následoval menšího, prošedivělého muže. Paul se posadil do čela podlouhlého stolu, přitáhl si volnou židli a položil na ni aktovku. Otevřel ji a začal na stůl rozkládat štosy dokumentů.

Pak k nim od boxu plného žen přistoupila servírka, položila před ně dva jídelní lístky a zeptala se: „Co si dáte?“

„Kávu a třešňovou taštičku,“ odpověděl Paul, aniž zvedl hlavu.

„Já zatím jen kafe,“ řekl Flynn. „Možná něco sníme, až to tu vyřídíme. Prosím ještě dva jídelní lístky.“

„Jasně.“ Dívka se usmála a za pár minut byla zpět s objednávkou a dvěma lístky.

„Počkám s tím na vaše sestřenice,“ Paul ukázal na dokumenty, „ale musím říct, že Lucyin syn Isaac neměl moc šancí, když u soudu tu závět napadl. Jen celé řízení o půl roku prodloužil. Pro Vanessu muselo být těžké soudit se s vlastním tátou. Tehdy mi vrtalo hlavou, proč jste se tam neukázali i vy dva s April. A proč jste tady až teď? Vanessa vám jistě řekla, co stojí v poslední vůli a jak ten soud dopadl...“

„Nevím, jak holky, ale já jsem prostě potřeboval změnu prostředí a na měsíc někam vypadnout. Kdybyste mě ale požádal, abych u toho soudu svědčil, přijel bych. April jsme tehdy s Nessou nemohli nikde najít, takže nejspíš nevěděla, že tu nějaká závět je, ani že ji strejda Isaac zpochybnil. Nejspíš věřil, že když je kazatel, bude při něm stát Pánbůh.“ Flynn se uchechtl.

Při mně tedy rozhodně nestál. Potřebuju si nutně oddechnout od ženských i od svého otce. Nejspíš i sám od sebe, pomyslel si.

„Blossom je dobré místo na odpočinek,“ řekl advokát. „A s Nessou máte pravdu. Reverend Isaac se u soudu dost naparoval a těžce snášel, že není po jeho. Napadlo mě, že to muselo poškodit jeho vztah s dcerou.“ Pak raději změnil téma. „Místní třešňové taštičky jsou ale vážně báječné. A hotdogy taky.“

„Já jsem spíš na burgery,“ odpověděl Flynn, protože z představy, že by si tu dal hotdog, se mu stále dělalo nevolno.

„Ty tu taky umějí,“ přikývl Paul.

„Myslel jsem, že Isaac soudce přesvědčí, že to Lucy nemohla mít v hlavě v pořádku, když sepsala takovou poslední vůli. Umí mluvit a ví, jak prosadit, co chce. Ale Nessa se jen tak nedá. Věřím, že to zvládla v pohodě i bez naší pomoci.“ Flynn zvedl hlavu a ulevilo se mu, když si všiml, že sestřenky právě dorazily.

„Zvládla to,“ přikývl Paul.

Flynn měřil jen sto sedmdesát tři centimetrů, ale Nessa byla ještě o něco menší. Pár čísel jí dnes přidával šřapatý drdol vysoko na hlavě, z něhož jí vlály rudé kudrny na všechny strany. Přešla místnost s bohorovným výrazem, jaký u ní Flynn vídal od malička. Slunce pro-
stupující oknem jí přitom ozářilo stovky pih v hranatém obličejí, který zdědila po babičce. Flynn se s Nessou od pohřbu neviděl, ale za půl roku se nijak nezměnila. Stále budila dojem, jako by se nebála postavit rozzuřenému býkovi.

To April vypadala docela jinak. Byla o čtyři měsíce mladší než Nessa, ale hádali byste jí o deset let víc. Byla vysoká, hubená a oblečení na ní dnes viselo jako pytel. Blond vlasy si stáhla do culíku, pár pramenů jí ale ulpě-
lo na zpoceně úzké tváři. Zelenýma očima se vyplašeně rozhlížela, a když Flynnu zahlédla, zmohla se na nepatrný úsměv. Neviděl ji dobrých deset roků a za tu dobu se tedy hodně změnila.

„Omlouvám se, jestli jdu pozdě, ale zdržel mě provoz u staveniště poblíž Wichita Falls.“ Nessa odsunula volnou židli a posadila se.

„Já jsem zas dojela na úplně sjetých gumách a modlila se, abych to vůbec zvládla. Rychleji to nešlo,“ povzdychla si April a posadila se vedle sestřenice.

„Takže, pane Jonesi,“ řekla Nessa, „pořád vám otec nadává přes svýho právníka? Snažil se v tý vůli najít za každou cenu nějakou skulinu.“

„Říkejte mi Paule, prosím. Vůle žádná děravá místa nemá. Postarala se o to paní O'Rileyová, když ji u mě sepisovala,“ odpověděl advokát. „A pozdě nejdete, my jsme tu taky teprve pár minut.“ Pak si na nose posunul brýle a zadíval se na April. „Vy jste tedy její nejmladší vnučka, že?“

„Ano, narozená v dubnu, proto April. Nessa v lednu a Flynn poslední den v únoru, takže jsem mladší jen o kousek. Ráda vás poznávám,“ odpověděla a zadívala se, jak z jeho talíře mizí poslední kousek třešňové taštičky.

„Nechcete taky kafe a koláč?“ navrhl Flynn. „Chtěl jsem s jídlem počkat, až to tady vyřídíme.“

„Taky ještě vydržím, ale něco bych si dala,“ ozvala se Nessa. „Vynechala jsem oběd, abych tu byla včas.“

„Já jenom ledový čaj,“ řekla April.

Flynn mávl na servírku, objednal čaj a další kávu pro sebe a Paula.

„Tak můžeme?“ Advokát každému z nich podal složku. „To je kopie její poslední vůle. Ve zkratce tam stojí, že vám, svým třem vnoučatům, odkazuje všechen svůj majetek, což znamená dům se dvěma ložnicemi, kůlnu, kde vyráběla svoje deky, a čtyři a půl akru pozemku, na němž domek stojí. Nemůžete ho prodat. Přála si, aby byl vždycky k dispozici, kdyby někdo z vás neměl kde bydlet nebo sem chtěl jen přijet na dovolenou. V kůlně najdete zarámovanou jednu z prošívaných patchworkových příkrývek, a než odjedete, máte za úkol ji ručně, tedy ne na šicím stroji, dokončit. Pokud někdo z vás nebude ochoten spolupracovat s ostatními, případně jeho třetina majetku zbylým dvěma.“ Paul zalistoval v dokumentech. „Pak je tu ještě truhla na věno, tedy ta cedrová skříňka, kam hotovou příkrývku uložíte. Truhla je zatím u pana Jacksona Devereauxe, Lucyina přítele a nejbližšího souseda, a tam má zůstat, dokud se jeden z vás neožení nebo nevdá. Tomu, kdo první uzavře sňatek, truhla připadne. Klíč k ní má také Jackson a otevře ho, až příkrývku dokončíte. Pak vám ukáže, co je vevnitř, protože i to je majetek vás tří. Lucy mi ale neřekla, o co jde, má to být asi překvapení.“

„Nejspíš nějaký náhradní povlaky na polštáře,“ prohodila Nessa.

„Nebo tam schovala všechny peníze,“ zasmál se Flynn. „Místo aby je zakopala někde na dvoře.“ Babička se prodejem příkrývek a šicích souprav slušně živila, nějaké peníze po ní tedy musely zbýt.

„A co když nás nebude zajímat truhla ani co v ní je?“ zeptala se April.

„To je na vás, ale radil bych aspoň vyrobit tu pokrývku a podívat se, co pro vás schovala. Poslední věc, co zbývá, je její auto. To patří taky k odkazu a domu a nesmí se prodat. Klíčky jsou tady na kroužku spolu s klíčem od domu.“ Podal klíče Nesse a pak na stole rozložil hromádky dokumentů označených žlutým, červeným a modrým lístkem. „Teď všechny ty papíry podepište. Jde o potvrzení, že jsem vám podmínky poslední vůle vysvětlil a že je přijímáte. April ty žlutě označené, Flynn modré a vy, Vanessa, červené.“

Nessa se chopila pera a začala podepisovat místa vyznačená tečkami. „Co když někdo z nás nebude chtít po tom šití odjet?“ zeptala se náhle. Zastrčila si uvolněný pramínek rudých vlasů za ucho, zdálo se, že se soustředí na podpis, ale modré oči měla náhle plné slz.

Otázka přesně pro ni. Byla Lucyina oblíbená vnučka, a to i v době, kdy se vzpouzela přísnému otci a odmítla se provdat za kluka, kterého jí vybral. Podobala se babičce nejvíc a byla dcerou jejího nejmilejšího syna.

„Pak byste se měli naučit žít v souladu,“ odpověděl Paul a vytáhl z aktovky nějaké obálky.

„To nám nenechala žádný peníze?“ chtěla vědět April, když se chopila pera.

Celá ona, pomyslel si Flynn. Když Lucyina jediná dcera Rachel krátce po porodu zemřela, Lucy se April ujala a vychovávala ji, dokud nedokončila střední školu

a neodešla s partou kamarádů žít do San Antonia. Bývala to roztomilá blond holčička s buclatými tvářemi, ale život se s ní podle všeho nemazlil.

„Pro začátek tu máte každý tisíc dolarů,“ reagoval Paul. „Ode dneška budete platit účty za elektřinu, kterou jsem zatím nechal přepsat na Nessu. Sami se rozhodněte, jak se o to podělíte. Plynový zásobník je plný a vodu máte ze studně. Netuším, jestli v domě zbylo nějaké jídlo. Lucy zemřela dost náhle, jak víte.“ Paul každému podal obálku.

„Zrovna o Vánocích.“ April si rukávem džínové košile setřela slzu. „Nedostala jsem se ani na pohřeb.“

„To je tvoje chyba,“ zamračila se Nessa. „Já jsem tě uháněla.“

„Nekoukej se na mě tak,“ odpověděla April. „Přišla jsem o práci, musela jsem vypadnout z bytu a žila jsem v autě bez telefonu. Všichni na tom nejsou tak dobře jako...“

Nessa k ní prudce napřáhla ukazováček. „Nezačínej s tím, jaká jsi chuděrka. Já jsem musela tvrdě makat, abych mohla vystudovat pajdák. Starala jsem se sama o sebe od osmnácti, kdy mě táta vykopnul. O tebe celou dobu pečovala babička, takže jsi to měla lehčí než já nebo Flynn.“

„No jasně.“ April si založila ruce na prsou a zadívala se z okna.

„Nechceme tady prát špinavý prádlo, že ne?“ usadil je Flynn.

„Tím se to tedy uzavírá,“ ozval se i Paul, „ale možná bych měl ještě zopakovat, co stojí na druhé straně závěti, že váš soused Jackson má u sebe nejen truhlu, ale i klíč od ní. Členky místního Patchworkového klubu vaši deku posoudí, až ji dokončíte, a pokud u nich projde, přidá ji Jackson do truhly k tomu ostatnímu. Ponechá si

ho u sebe, dokud jeden z vás neuzavře manželství.“ Paul zaklapl aktovku. „Moji navštívenku máte připnutou na dokumentech. Kdybyste cokoli potřebovali, ozvěte se.“

„Děkujeme, že jste si udělal čas,“ odpověděl Flynn.

„Rádo se stalo.“ Paul se usmál a posunul si na nose brýle. „Blossom není od Parisu daleko a rád sem vždycky zajedu kvůli skvělým koláčům od Weezyho.“ Pak se chopil aktovky a zmizel ze dveří.

„No, takže máme každý tisíc dolarů,“ řekl Flynn. „Už jste se teda rozhodly, jestli odjedete, nebo zůstanete? Já asi vydržím. Zvědavost mi nedá, chci vědět, co je v tý truhle.“

Kromě toho potřebuju místo, kde bych se pokusil stát někým lepším, pomyslel si a zadíval se na menu. Kým jsem teď, se mi moc nezamlouvá. Třeba mi návrat do Blossom pomůže.

„Já zatím zůstanu,“ prohlásila Nessa. „Včera skončil školní rok a zpátky do Turkey bych se měla vrátit nejdřív v půlce srpna. Jestli vůbec. Možná se porozhlédnu po nové práci tady v okolí. Uvidíme, jak to půjde.“ Také se chopila jídelního lístku.

April pokrčila rameny. „Já nemám kam jít. Minulý týden jsem zase musela přespávat v autě a jsem švorc. Ty se snad těšíš na to šití, Flynne?“

„To zas ne,“ přiznal. „Ale co žiju s tátou, musel jsem dělat všechno možný, a knoflík a podobně přišít dokážu. S tím si nelam hlavu. Svoji část nějak zvládnou a taky bych tu rád strávil léto. Pojďme se ale najíst, mám hlad jako vlk. Dneska to zatáhnu, ale nezvykejte si na to.“ Nerad prostě viděl hladovějící lidi, ani když šlo o sestřenky, které ho celé dětství peskovaly.

* * *

„Já si dám kuřecí stejk.“ Nessa se zadívala na Flynnu.
„Ještě sis to s tím placením nerozmyslel?“

„Ne.“ Věnoval jí jeden z těch úsměvů, na něž ženské letěly jako vosy na med. Tmavé oči a vlasy zdědil po matce s latinskoamerickými kořeny, šarm po jejím strýci Matthewovi. Za to, že příliš nevyrostl, vděčil nejspíš právě babičce Lucy, která měřila jen sto padesát centimetrů.

Jeho osobní kouzlo mělo ale i svou stinnou stránku, protože pokud šlo o ženy, viděl podobně jako strýc Matthew vždy zelenější trávu za nejbližším plotem. Jeho otec právě vydělával na pátou manželku – Nessa se přitom pomýšlení zamračila – anebo snad šestou? Měnil je rozhodně tak rychle, že se žádné zlaté svatby nemohl dožít. Flynn kráčel v otcových stopách a od patnácti střídal jednu holku za druhou. S tím rozdílem, že si žádnou nevzal ani s ní zůstal dost dlouho, aby se dalo mluvit o nějakém vztahu.

Ti dva byli vlastně pravým opakem jejího otce Isaaca, který se před pětatřiceti lety oženil se svou první láskou ze střední a už dvacet let působil jako pastor v episkopálním kostele poblíž města Canyon v Texasu. Nessa měla pocit, že ten se na zelenější trávu někde za plotem nikdy ani nezadíval, a pokud ano, maminka Cora by ho hned hnala do čistírny. Kdyby se život ve víře dal měřit na stupnici od jedné do deseti, strejda Matthew by sotva dosáhl na minus čtyřku, kdežto její rodiče by nejspíš nasbírali kolem patnácti bodů. Jenže Matthew byl na svého jediného syna pravděpodobně pyšný právě proto, jak se mu podobal, kdežto její táta měl už otačená kolena od toho, jak se neustále modlil za svoje *jediné* dítě, které odmítlo jeho víru a přidalo se k liberálnější církvi.

Při té vzpomínce sklouzla pohledem ke svým kolům, protože se sama něco naklečela vedle svojí postele,

když si rodiče mysleli, že se nechovala, jak by měla. Neustále do ní cpali svoje nábožné postoje a ona se zuřivě bránila, třeba tím, že odmítala chodit s jakýmkoli klukem, co navštěvoval jejich kostel. Což znamenalo, že se začala stýkat se špatnými kluky – občas si to s nimi dokonce rozdala přímo v kostele v místnosti určené pro nedělní školu.

Nic ji ale dostatečně neuspokojilo. Nedokázala si najít vztah ani na vysoké, ani později jako učitelka. Od babiččina pohřbu přemýšlela o tom, co přesně jí schází, ale nic z toho, co zkusila, nepřineslo uspokojivou změnu. Když soud konečně rozhodl a stala se spoluvlastníkem babiččina domu, pocítila klid v duši. Vrátil se, aspoň na prázdniny, na jediné místo, kde se cítila svobodná a šťastná – do krásného domku babičky Lucy.

„Už si chcete objednat?“ ozvala se vedle ní servírka a Nessa sebou trhla.

„Pro mě dvojitý cheeseburger, hranolky, kolu a dvě meruňkové taštičky,“ řekl Flynn.

Dívka se zadívala na Nessu. „A pro vás?“

„Kuřecí steak se štouchanými bramborami a bešamelem, kukuřici, zelené fazolky, ledový čaj a třešňový koláč,“ objednala si Nessa.

„Já si dám tu rybu a kokosový koláč,“ doplnila April, a než si servírka vše poznamenala, dodala: „A jako předkrm cibulový kroužky.“

„Příště vás asi na jídlo nepozvu,“ zazubil se Flynn.

„Už dva dny jsem nic pořádného nejedla,“ ozvala se April. „Jenom sendviče a vodu. Takže díky moc, Flynn, i tobě, Nesso, že jsi mi dala vědět o tý závěti. Den nato, co jsi volala, mě operátor odstříhl od telefonu.“

„Co se ti teda stalo?“ chtěla vědět Nessa.

„Špatný chlap, špatná volba, všechno v háji.“ April pokrčila rameny. „Třeba mi tohle pomůže začít znova.“

„To bych si přál taky,“ prohodil Flynn.

April se na něj podezřívavě zadívala. „Tobě přece od střední padají holky k nohám, máš dobrou práci a předpokládám, že jeden z těch velkých trucků venku je tvůj.“ Mávla k oknu. „Proč bys potřeboval restart ty?“

„To je na dlouhý povídání. Ale jo, ten černej je můj,“ odpověděl. „Á, už se nesou ty kroužky.“

I Nessa zajímalo, co má bratránek za problém. Že by mu nějaká holka přece jen zlomila srdce? Nebo má vážně jen dost svého otce?

„Ty jsi Flynn O’Riley, že?“ Servírka postavila talíř s kroužky doprostřed stolu, rozdala jim drinky a pak ukázala na cedulku na halence. „Pamatuješ se na mě? Tilly Watersová. Byl jsi mi hned povědomý, ale nechtěla jsem vám rušit schůzku s právníkem. Jezdí sem na koláč docela často. Ale tebe jsem od střední neviděla. Tehdy jsi s babičkou chodil do našeho kostela. Kde jsi celou dobu byl?“

Nessa potlačovala smích. Ženské Flynnovi prostě nedaly pokoj, i kdyby měl zrovna plnou pusku cibule. Často slychala, že nejžádanější jsou vysocí, tmavovlasí, pohlední kluci, ale očividně nevadilo ani o pár centimetrů míň, když chlap splňoval zbylé dvě podmínky.

„Hodně jsem se stěhoval,“ odpověděl Flynn. „Houston, Galveston, El Paso.“

„No, já jsem rozvedená, mám dvě děcka, ale na zábavu si vždycky najdu čas,“ řekla Tilly a významně na něj mrkla. „Zastihneš mě buď tady, šestkrát v týdnu od oběda do zavíračky, nebo...,“ ztišila hlas, „ti na účet napíšu svůj telefon.“

„Budu na to myslet,“ řekl Flynn a vzal si další cibulový kroužek.

„Jídlo bude za pár minut,“ dodala ještě Tilly a šla obsluhovat jiné hosty.

„Zavoláš jí?“ zašeptala April.

„Ani náhodou,“ odsekl Flynn.

„Dal ses snad taky na víru jako strejda Isaac?“ April se natáhla pro kroužek.

„Taky ne,“ řekl Flynn.

„Tak co to s tebou je? Spal jsi s tolika ženskýma, žes něco chytil?“ šeptala dál April. „Nejsi nemocný? Proboha, Flynn, je to něco pohlavně přenosnýho? Pořád se honíš za každou sukní, nebo už ses polepšil?“

„Nic mi není, jen si chci na chvíli od ženských odpočinout,“ zavrčel. „A nehodlám vám vysvětlovat proč. Zůstanu tady pár týdnů a pak se zas nejspíš zdekuju. Ale dokud tu budu, nemám zájem o randění.“

„Ty snad umíráš...“ vypadlo z Nessy.

„Jak jsem řekl, nic mi není.“

April se naklonila blíž a přimhouřila oči. „Nekecáš, že ne? Vy dva se strejdou jste žádnou pěknou ženskou nenechali jen tak běžet, něco se určitě stalo...“

„Řekl jsem, že o tom nebudu mluvit,“ zarazil ji Flynn. „Máme tu deku vyrobit společně, je to úkol pro všechny, stejně jako starost o ten barák. Vy dvě byste se stejně jen hádaly, kdybych vás v tom nechal. A babička tou závětí probudila moji zvědavost, pokud jde o tu truhlu. To je ta věc, co měla postavenou v nohách postele?“

„Jo,“ odpověděla Nessa. „Děda ji pro ni nechal vyrobit u souseda k prvnímu výročí svatby. To se mi zděcky zdálo moc milý.“

„Tu vyrobil Jackson Devereaux? To jsem nevěděla.“ April se natáhla pro poslední cibulový kroužek.

„Trochu se na něj pamatuju,“ řekl Flynn. „Chodíval k babičce na Den díkůvzdání. Po mámině smrti jsem se sem dostal jen párkrát, ale předtím jsme k Lucy jezdili snad každý rok. Podle mámy babička marně doufala,

že se můj táta uklidní, když se oženil a narodil jsem se já. Byla tak zklamaná, že už s ním nechtěla nic mít. Ale k mojí mámě se i po rozvodu chovala hezky.“

„Měla jsem Gabby ráda,“ řekla Nessa. „Byla na mě moc hodná.“

„Na mě taky,“ přitakala April. „To je ten stejný Jackson, který u sebe má tu naši bednu?“

„Starý Jackson už je po smrti,“ odpověděl Flynn. „Lucy z toho byla celá pryč, když jsem jí jednou volal, abych jí popřál k narozeninám. Tehdy mi řekla, že jeho truhlářskou firmu převzal jeho synovec. Takže to je nejspíš ten, kdo má tu truhlu a klíč k ní.“

Nessa si vzpomněla, že babička mluvila o mladém Jacksonovi, co se nastěhoval ke strýci Jacksonovi někdy před pěti lety. Sama ale k babičce jezdila jen na pár dní v létě a toho synovce, nebo snad prasynovce, nikdy nepotkala.

„Starý Jackson Devereaux prý měl kdysi spolu s bratrem právníckou firmu, ale ta práce ho štvala, a tak toho nechal a začal truhlařit. Jeho bratr James pojmenoval svého syna po něm. Takže teď tu máme druhého Jacksona Devereauxe, který se taky vykašlal na právníčinu a radši vyrábí nábytek.“

„Pamatuju si, že Jackson býval dost tichý, ale měl laskavý oči,“ vzpomínala April. „Jestlipak bratr James nelituje, že mu dal stejný jméno, vždyť je to, jako by ho poznamenal...“

„Možná jo,“ ozvala se Nessa.

To se přece děje často. I ji rodiče poznamenali svojí přísností tak, že už nevěděla, co je vzdor, a co jen obyčejná irská zarytost.

„Já si pamatuju, že byl Jackson trochu divnej,“ dodal Flynn. „Lucy dokonce říkala, že je samotář a podivín. Zakazovala mi tam chodit a otravovat ho, když jsem

byl malej. Netušil jsem tehdy, co slovo podivín znamená, ale děsilo mě to. Jeho rodina ho ale nejspíš měla ráda, když po něm brácha pojmenoval syna. Toho jste někdy potkaly?“

Obě ženy zavrtěly hlavou.

„Možná je to taky podivín a samotář,“ napadlo Nessu.

„To místo je pro cvoky jako dělaný,“ řekla April.
„Jenom dva baráky a oba stojí na konci slepý ulice.“

V tu chvíli jim Tilly přinesla objednané jídlo a dolila jim sklenice. Pak na stůl položila lístek. „Budu se těšit na zavolání, Flynn.“

„Bude mít příštích pár týdnů hodně práce v domě naší babičky,“ prohlásila Nessa.

Tilly si položila dlaň na srdce. „Jé, tu jsem měla moc ráda. Byla členkou Patchworkového klubu jako moje babička a Klubu zahrádkářů jako moje teta. Ať je jí země lehká. Jistě by byla ráda, že jste se sem všichni vrátili.“ Dveře se otevřely, a tak spustila ruku. „Mám další zákazníky, ale doufám, že vás tady uvidím častěji.“

„Umí některá z vás vařit?“ zeptal se Flynn, když Tilly odešla. „Protože sem radši moc často chodit nebudu.“

„Já dokážu otevřít konzervu a připravit mizerný sendvič,“ řekla April a vzala si kousek smažené ryby.

„Já trochu, ale nic extra,“ odpověděla Nessa. „Lucy mezi námi v tomhle ale nedělala rozdíl, pokud se pamatuju, takže bys měl umět zapečený sendvič se sýrem nebo ohřát polívku z konzervy jako my.“

„To asi zvládnu víc.“ Flynn si nalil na hranolky trochu kečupu. „Uděláme si pak v domě nějaký rozpis služeb a nejspíš se ještě dneska budeme muset vypravit na nákup do Parisu.“

Tolik nových úkolů, pomyslela si Nessa, překvapená, že se bratranec se sestřenkou nakonec taky rozhodli

zůstat. Původně myslela, že pojede přes půl státu, aby v domě trochu uklidila a porozhlédla se po nějaké nové práci. Nevěřila, že by se ti dva chtěli zdržet tak dlouho, aby jí s úklidem pomohli. A jelikož se dům podle závěti nesměl prodat, hodlala do Blossom jezdit přinejmenším na letní prázdniny.

Jednou věcí si ale byla jistá: pokud se k truhle, po níž toužila od dětství, mohla dostat pouze v případě, že se vdá, neměla moc šancí. Ve vztazích jí to prostě nevycházelo – vždycky si vybrala nějakého lúzra, co ji brzy začal podvádět. Tak ať si ten kufr mají Flynn nebo April, i když si to svým chováním k babičce vůbec nezasloužili. A podíl na domě taky ne. Oba s Lucy strávili víc času než Nessa a ani jeden si toho nevážil.

A proč myslíš, že jsi o tolik lepší? ozval se v její hlavě nepřijemný hlas. Možná za babičkou nejezdili poslední dobou tak často jako ty, ale třeba měli svoje důvody. Stejně jako ty, když jsi nechtěla trávit čas se svými vlastními rodiči.

Nessa pobývala v Blossom vždy dva týdny v létě a pak o svátcích. Flynn s April se ukázali málokdy. Jenže Nessa věděla, že ani ona se k Lucy nezachovala nejlíp.

Ať si tu bednu nechají, jestli se kvůli tomu chtějí vdát nebo oženit, pomyslela si a ukrojila si kousek stejku. Já musím nejdřív zjistit, kdo vlastně jsem, než začnu uvažovat o nějakém vztahu.

2

April zaparkovala dvacet let starý chevrolet na dvorku před domem, kde vyrostla, zhluboka se nadechla a pomalu vydechovala. V rádiu zrovna hráli song Mirandy Lambertové „The House That Built Me“ s dojemným textem, že prý kdyby se mohla toho místa jen dotknout, rána v srdci by se zahojila. Pěkné. Jenže April by sotva spočítala noční můry a záchvaty provinilosti pocházející právě z toho místa. Byly jako nezhojená rána, která se časem zanítí a začne se podobat rakovině. Už dlouho věděla, že jí opravdu nezbyde nic jiného než se vrátit a čelit minulosti, a třeba se i ona nakonec uzdraví, jak zpívala Miranda.

„Jak mi ale pomůže místo, které to všechno způsobilo? Asi to nezjistím, dokud to nezkusím,“ povzdychla si April. „Buď to nějak půjde, nebo se budu muset smířit s tím, že mi není pomoci.“

Před víc než deseti lety, po svých osmnáctých narozeninách, odsud odjela ve stejném voze, v němž se teď do Blossom vracela. Tehdy rozhodně nebyl tak otlučený a čalounění nebylo tolik ošoupané. Jenže stejně jako jeho majitelka zažil těžké časy. Přitom odjízďela s tolika

nadějemi, že někde prorazí a vrátí se, aby se babičce předvedla v plné parádě. Prokázala však jediné to, že Lucy měla pravdu. April dnes na tom nebyla o moc líp než odrané sedačky jejího auta.

Mohla by si sehnat další práci a začít nanovo jako už tolikrát, ale to bylo jako znova vstupovat do téže, pěkně špinavé řeky. Chvíli by někde pracovala, pak se dala dohromady s nějakým pobudou, který by ji chtěl jen využít, a zase by skončila na ulici. Zdálo se to stejně návykové jako alkohol nebo gamblersství. Vždy si znova slibovala, že teď už to nepokazí, ale nedařilo se jí to. Když byla na dně naposled, všimla si v jednom krámku cedulky s nápisem: *Co je pro tebe dno, je pro mě nový začátek.*

Kdyby nestála skoro deset dolarů, koupila by si ji a vozila ji s sebou na palubní desce. Doteď litovala, že to neudělala.

Otevřela dveře auta. Jelikož se klimatizace rozbila už dávno, nebyl mezi vnitřní a vnější teplotou v podstatě žádný rozdíl. „Když jsem po maturitě odjížděla, řekla jsi, že toho jednou budu litovat. No, máš pravdu, babi, je mi to líto, ale přijela jsem si pro nový začátek. Tentokrát už se budu mít ráda a ukončím tu věčnou sebestrukci.“

Poslední chlap, s nímž žila, na ni před odchodem ječel: „Já nejsem ten problém, to ty!“ V jeho případě to tedy pravda nebyla, jenže ta slova jí přesto utkvěla v paměti. Pochopila, že dokud se nesmíří sama se sebou a nezačne se mít trochu ráda, sotva někdy najde klid.

Flynn zaparkoval svůj nablýskaný černý truck hned vedle a Nessa svoje tmavomodré SUV z druhé strany.

„První krok je nejtěžší.“ April vystrčila nohy z auta a vtom z něj vylétl prázdný sáček od čipsů a uvízl na růžovém keři pod schody na verandu. Opatrně ho vytáhla z trní, složila a schovala do kapsy džínů.

To jsem prostě já, pomyslela si, zatímco Nessa odemykala dům, prázdny, bezcenný kus odpadku.

Přestaň už! ozval se zase ten hlas v její hlavě. Nikdy není pozdě. Dokud dýcháš a slouží ti rozum, dokážeš se přece poprat se životem a zařídit si ho líp.

„To doufám,“ zašeptala si pro sebe.

Možná jsem zatím měla pravdu, ale pořád máš dost času dokázat, že jsem tě podcenila. To bylo poprvé, co v duchu zaslechla taky hlas babičky Lucy, což April udivilo.

Když vešli do známého obývacího pokoje, ovanul je všudypřítomný pach starého domu. Za deset let se tu téměř nic nezměnilo. Stejná hnědooranžová pohovka u jedné stěny a za ní na dubovém rámu jedna z Lucyiných prošívaných dek. Stolky u pohovky byly nové, ale sektorový nábytek s televizí stál pořád naproti gauči a dvěma houpacím křeslům. To zelené patřilo dědečkovi, který zemřel půl roku před narozením Apriliny matky. Prý se ani nedověděl, že čekají třetí dítě.

Lucy nebyla o moc starší než já, když ovdověla a zůstala sama na to novorozeně a dva dospívající kluky. Nebylo divu, že bývala často tak podrážděná, přemýšlela April. Jenže jiné ženy toho přece taky musely hodně zvládnout.

Lucy byla buď nesmírně spokojená – to když mohla šít ty svoje deky nebo zpívat zbožné písně ve sboru, a jindy se chovala, jako by jí vadilo, že April vůbec dýchá. Flynn s Nessou ji tak nikdy nezažili, ale když odjeli, April schytávala celé dlouhé týdny takových nálad.

Flynn začal ihned otvírat okna. „Zapomněl jsem, že tady není klimatizace. Snad by vám nevadilo, když koupím pár těch malých větráků a dám je do oken.“

„To asi nepůjde,“ ozvala se April. „Než jsem odsud odjela, zkoušela Lucy jeden větrák zapojit v obýváku, ale

rozvody v domě to prostě neutáhly. Vrátila ho zase do obchodu.“

„No, myslím, že tohle bych během několika dní mohl vyřešit,“ odpověděl Flynn.

„Myslela jsem, že máš nějaké super místo jako dozor na ropných vrtech,“ prohodila Nessa.

„Měl jsem, dokud se neozval ten právník, že strejda Isaac prohrál soud,“ řekl. „Teď jsem prostě jen nezaměstnaný chlap, co vlastní třetinu domku bez klimatizace.“

„Tys nechal práce kvůli tomuhle?“ užasla Nessa a ukázala rukou kolem sebe.

„Potřeboval jsem změnu,“ zněla odpověď, „a v tomhle jsem viděl příležitost.“

Nessa vytáhla ubrousek z krabičky na stolku a otřela si zpoceně čelo. „Otec si představoval, že si tu zřídí takový víkendový středisko pro představený kostela a hlavní sponzory. Myslel, že bude muset odkoupit Matthewův podíl a už na to v kostele začal pořádat sbírku. Mají docela dobrý autobus, kterým by sem jezdili, a máma tvrdí, že už založil i fond na koupi malýho letadla.“

„A ty jsi s ním od té doby nemluvila?“ zeptala se April.

Nessa pokrčila rameny. „Musela jsem v jednom kuse poslouchat ty jeho výlevy, takže mu poslední dobou neberu telefon. Jsem unavená z těch jeho řečí, že to není fér a že soudce udělal chybu,“ odpověděla a raději změnila téma. „Odkdy se vyznáš v elektrice, Flynn?“

Pokrčil rameny. „Na střední jsem měl tyhle práce jako volitelný předmět, a když jsem začal pracovat na vrtech, nechali mě dělat všechno od kopání po elektroinstalace.“ Otevřel několik dalších oken v obýváku a jídelním koutě. „Musel jsem se naučit všechno.“ Našel dva starší větráky a zapojil je do zásuvky.

„To chceš ty zděděný peníze použít na nový rozvo-
dy?“ divila se Nessa.

„Jo a taky svoje vlastní úspory na tu klimatizaci do
oken,“ dodal. „Chci se tady dát trochu do kupy a nemu-
ším se u toho vařit ve vlastní štávě. A to je teprve prv-
ního června, a ne půlka července nebo srpna, kdy tady
bývá vedro jako v pekle. Přes den mi to tolik nevadí,
jsem zvyklej z práce, ale spát se v horku nedá.“

„Nechceš nám říct, co tě nutí dávat se tu do kupy?“
April měla dojem, že má nohy z olova – stála uprostřed
obývacího pokoje a stále se nedokázala pohnout. Hlavou se jí ho-
nily vzpomínky na bolestné stavy, které prožívala v lož-
nici o pár metrů dál. Šrám na stehnech, pocit provinilosti,
když na ni babička křičela, co všechno musela obětovat,
aby jí mohla dát slušný domov, nebo to, jak se ten pokoj
smršťoval, když v něm za trest musela být dlouhé hodiny
zavřená. Nedokázala se přimět tam vejít. Stála tam dál
jako opařená a úplně zapoměla, na co se Flynnna ptala.

„Zatím ne,“ promluvil. „Jsme sice příbuzní, ale já
vás už v podstatě neznám. Tebe jsem neviděl,“ kývl na
Nessu, „šest nebo sedm let před tím pohřbem.“ Otočil se
k April. „A tebe možná celých deset let. Ještě se necí-
tím na to, abych si před vámi vylíval srdce.“

„To dává smysl,“ přikývla April. „Ale nejspíš se zase
rychle seznámíme, jestli budeme šít společně tu deku
v kůlně, co?“

„Docela ráda bych tam zašla a mrkla se na ni.“ Nes-
sa zamířila ke dveřím. „A pak si půjdu vybalit. Asi bu-
deme spát s April v jednom pokoji, že?“

„Klidně si ho nech.“ April nechtěla spát v místnosti,
kde kdysi tolik nocí proplakala. „Tahle pohovka se dá
rozložit a bude to pohodlnější než spaní na zadním se-
dadle nebo ta stará postel v pokoji.“ Ještě se ani neza-
dívala do chodby vedoucí k oněm dveřím.

„Chuděrka April,“ protáhla Nessa skoro posměšně.

Nato se k ní April prudce otočila a málem jí zapíchl prst do nosu. „Takhle o mně nemluv! Neušla jsi ani kilometr v mých botách, tak se nepovyšuj. Co je pro jednoho prima život, se jinému může zdát jako opravdový peklo.“

Nessa rozhodila rukama. „Tak dobře. Nebudu se s tebou přetahovat o starou pohovku. V pokoji je přece dvojpostel, ale když se ti chce spát v obýváku, klidně si posluž.“

„Než bych spala v tom pokoji, radši si ve spacáku zalezu do kůlny. Tam pod tím rámem na deky jsem byla taky mockrát zavřená.“ April proběhla pokojem a jídelnou k zadním dveřím. Snažila se zahnat myšlenky na to, jak trčela ve svém pokoji nebo dlouhé hodiny civěla na rám, z něhož čouhaly ostré jehly.

Nessa šla za ní. „Musíme tady spolu nějak vyjít. Tenhle dům není dost velký, abychom se před sebou někde schovaly.“

„To fakt není,“ ozval se Flynn za jejich zády.

„Ty jsi přece žila v pěkném domě s rodiči, co tě milovali, nebo ne?“ neodpustila si April. Přijela do Blossom kvůli novému začátku, jenže Nessa vždycky věděla, kam ji nejmíc zasáhnout.

„Jasně a kostel byl naštěstí blízko, takže bylo kam utéct, když jsem se chtěla vidět se svým klukem,“ řekla Nessa. „Radši nechtěj slyšet, jaký to je být dcerou kazatele.“ Natáhla se a otočila kulatou klikou kůlny. „Proč to není zamčený?“ podivila se.

„Asi proto, že by se Lucy O’Rileyové nikdo neodvážil ukrást deku, jak se jí všichni báli,“ řekl Flynn. „Uměla se tak rozčítit, že byla schopná střílet dřív, než se na něco zeptala. Ta její puška tu nejspíš pořád bude. Věděla bys kde, April?“

„Nabitou pušku měla vždycky pod postelí a revolver osmatřicítku pod polštářem. Stačí jen natáhnout kohoitek, jestli ji chceš použít,“ odpověděla April.

Jednou se babičky zeptala, proč spí s pistolí u hlavy. Vysvětlila jí, že je to na hady – ty, co se plazí, i na ty dvounohé. Možná že v tomhle April chybovala. Neměla žádnou zbraň, kterou by namířila na dvounohou havěť, co se ji neustále snažila využívat.

Ne! zarazila se. Jsem tady kvůli změně, a ne proto, abych pořád myslela na to, kde jsem v životě udělala chybu.

3

Nessa obcházela kolem patchworkové přikrývky natažené na dřevěném rámu. Nikdy nic tak velkého nevyrobila a nahánělo jí to strach. Zvláště když pomyslela na to, že jejich deka musí projít u členek místního klubu. Vzpomněla si, že ho kdysi založila babička s dalšími dvěma ženami, ale ty už celé roky neviděla. V telefonu o nich Lucy mluvila jako o Stelle a Vivien.

Teď zavřela oči a zhluboka se nadechla. I po půl roce, co kůlnu nikdo neotevřel, ve vzduchu visela vůně růží. Babička při práci vždy zapalovala vonné svíčky na skříňce v rohu místnosti. Nessa se tam zadívala a opravdu, stále tam čekala velká sklenice se třemi svíčkami a vonné sáčky by jistě našli v zásuvce prádelníku.

„Nechápu, proč je tak důležitý, abychom tuhle deku dokončili,“ zamumlala. „A proč na tom máme dělat společně. Nemůžu si ani vybavit, jak ty dvě z klubu – Stella a Vivien – vypadají.“

„Asi nezjistíme, o co jí šlo, dokud to nedokončíme,“ mínila April. „Netěším se na to, jehly jsem nikdy neměla ráda, ale co nám zbývá? Stella s Vivien byly její kamarádky už odmalička.“